

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. kovo 5 d.*

„Apeliacinis skundas — Ribojamosios priemonės, taikomos tam tikriems asmenims, atsižvelgiant į padėtį Egipte — Asmenų, kuriems taikomos teisminės procedūros dėl valstybės lėšų pasisavinimo, lėšų iššaldymas — Jungtinių Tautų konvencija prieš korupciją“

Byloje C-220/14 P

dėl 2014 m. gegužės 5 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Ahmed Abdelaziz Ezz, gyvenantis Gizoje (Egiptas),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, gyvenanti Londone (Jungtinė Karalystė),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, gyvenanti Londone,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, gyvenanti Gizoje,

atstovaujami QC J. Lewis, baristerio B. Kennelly, baristerio J. Pobjoy ir solisitoriaus J. Binns,

ieškovai,

kitos proceso šalys:

Europos Sąjungos Taryba, atstovaujama M. Bishop ir I. Gurov,

atsakovė pirmojoje instancijoje,

Europos Komisija, atstovaujama F. Castillo de la Torre ir D. Gauci,

įstojusi į bylą šalis pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai C. Vajda, A. Rosas (pranešėjas), E. Juhász ir D. Šváby,

generalinė advokatė E. Sharpston,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

* Proceso kalba: anglų.

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinės advokatės nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Ahmed Abdelaziz Ezz ir kiti asmenys padavė apeliacinį skundą dėl 2014 m. vasario 27 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo (trečioji kolegija) sprendimo *Ezz ir kt. / Taryba* (T-256/11, EU:T:2014:93, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Bendrasis Teismas atmetė jų ieškinį dėl 2011 m. kovo 21 d. Tarybos sprendimo 2011/172/BUSP dėl ribojamųjų priemonių, taikytinų tam tikriems asmenims, subjektams ir organizacijoms, atsižvelgiant į padėtį Egipte (OL L 76, p. 63), ir 2011 m. kovo 21 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 270/2011 dėl ribojamųjų priemonių, taikytinų tam tikriems asmenims, subjektams ir organizacijoms, atsižvelgiant į padėtį Egipte (OL L 76, p. 4), panaikinimo, kiek šie aktai susiję su apeliантаis.

Teisinis pagrindas ir ginčo aplinkybės

Jungtinių Tautų konvencija prieš korupciją

- 2 Jungtinių Tautų konvencija prieš korupciją buvo priimta 2003 m. spalio 31 d. Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos rezoliucija 58/4. Ji įsigaliojo 2005 m. gruodžio 14 d. Konvenciją ratifikavo visos valstybės narės, o Europos Sąjunga ją patvirtino 2008 m. rugsėjo 25 d. Tarybos sprendimu 2008/801/EB (OL L 287, p. 1).
- 3 Pagal šios konvencijos 2 straipsnį:

„Šioje Konvencijoje:

<...>

- f) įšaldymas arba areštas – laikinas draudimas perduoti turtą, pakeisti jo teisinį statusą, disponuoti turtu, perkelti turtą arba laikinai perimti turto pasaugą ar kontrolę teismo ar kitos kompetentingos institucijos sprendimu;
- g) konfiskavimas, prireikus ir nusavinimas – galutinis turto paėmimas teismo ar kitos kompetentingos institucijos sprendimu;

<...>“

- 4 Šios konvencijos III skyrius, apimantis 15–42 straipsnius, susijęs su kriminalizavimu ir teisėsauga. Šio skyriaus 15–27 straipsniuose išvardyta daug įvairių korupcijos veiksmų, kuriuos valstybės turi pripažinti baudžiamaisiais nusikaltimais. Kadangi šia konvencija siekiama leisti kriminalizuoti didesnę skaičių korupcijos veiksmų, atsižvelgiant į jų keliamą grėsmę visuomenės stabilumui ir saugumui, joje numatytas ne tik nepagrįsto atlygio siūlymas asmenims ar valstybės lėšų grobstymas, bet ir prekyba poveikiu, pajamų iš korupcijos nuslėpimas ar plovimas.

5 Tos pačios konvencijos 31 straipsnio 1 ir 2 dalys suformuluotos taip:

„1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, kiek leidžiama pagal jos nacionalinės teisės sistemą, imasi visų būtinų priemonių, kad galėtų konfiskuoti:

- a) pajamas, gautas padarius šios Konvencijos nustatytus nusikaltimus, arba turtą, kurio vertė atitinka tokias pajamas;
- b) šios Konvencijos nustatytiems nusikaltimams įvykdyti naudotus ar skirtus naudoti turtą, įrankius ar kitas priemones.

2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi visų būtinų priemonių, kad nustatytų, surastų, išaldytų ar areštuotų bet kokį šio straipsnio 1 dalyje minimą daiktą, kad vėliau jį konfiskuotų.“

6 Jungtinių Tautų konvencijos prieš korupciją 55 straipsnio 2 dalis suformuluota taip:

„Prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, gavusi iš kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurios jurisdikcijai priklauso šios Konvencijos nustatytas nusikaltimas, prašymą, imasi priemonių šios Konvencijos 31 straipsnio 1 dalyje nurodytoms nusikalstamu būdu įgytoms pajamoms, turtui, įrankiams ar kitoms priemonėms nustatyti, susekti ir išaldyti ar areštuoti, kad galiausiai dėl tokio turto nutartį dėl konfiskavimo priimtų prašančioji valstybė, šios Konvencijos Šalis, arba pagal prašymą, kaip nustatyta šio straipsnio 1 dalyje, prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis.“

Sąjungos teisė

7 Atsižvelgusi į politinius įvykius, vykusius nuo 2011 m. sausio mėn. Egipte, 2011 m. kovo 21 d. Taryba, remdamasi ESS 29 straipsniu, priėmė Sprendimą 2011/172.

8 Pradinės Sprendimo 2011/172 redakcijos 1 ir 2 konstatuojamosiose dalyse numatyta:

„(1) 2011 m. vasario 21 d. Europos Sąjunga pareiškė esanti pasirengusi remti taikų ir tvarkingą perėjimą prie civilinės ir demokratinės vyriausybės Egipte, grindžiamos teisinės valstybės principais, užtikrinant visapusišką pagarbą žmogaus teisėms bei pagrindinėms laisvėms, ir remti pastangas sukurti tokią ekonomiką, kuria būtų stiprinama socialinė sanglauda ir skatinamas augimas.

(2) Atsižvelgiant į tai, turėtų būti nustatytos ribojamosios priemonės, taikytinos asmenims, kurie, kaip nustatyta, yra atsakingi už Egipto valstybės lėšų pasisavinimą ir kurie taip elgdamiesi neleidžia Egipto žmonėms pasinaudoti ekonomikos bei visuomenės tvaraus vystymosi teikiama nauda ir kenkia demokratijos vystymuisi jų šalyje.“

9 Pagal pradinės Sprendimo 2011/172 redakcijos 1 straipsnio 1 dalį:

„Išaldomos visos priede išvardytiems asmenims, kurie, kaip nustatyta, yra atsakingi už Egipto valstybės lėšų pasisavinimą, ir su jais susijusiems fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams arba organizacijoms priklausančios, jų nuosavybe esančios, jų valdomos ar kontroliuojamos lėšos ir ekonominiai ištekliai.“

10 Šios 2 konstatuojamosios dalies ir šio 1 straipsnio 1 dalies versijoje prancūzų kalba vartojami žodžiai „personnes reconnues comme responsables“ („asmenys, pripažinti atsakingais“), o šių nuostatų versijoje anglų kalba vartojami žodžiai „persons having been identified as responsible“ („asmenys, kurie, kaip nustatyta, yra atsakingi“).

- 11 2014 m. liepos 11 d., t. y. paskelbus skundžiamą sprendimą, *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* buvo paskelbtas Sprendimo 2011/172 klaidų ištaisymas, skirtas teksto versijoms bulgarų, ispanų, čekų, estų, prancūzų, vengrų ir nyderlandų kalbomis (OL L 203, 2014, p. 113). Pagal šį klaidų ištaisymą minėtos nuostatos turi būti skaitomos kaip taikomos asmenims, kurie, „kaip nustatyta“, yra atsakingi, o ne „pripažinti“ atsakingais.
- 12 Sprendimo 2011/172 priedą sudaro „1 straipsnyje nurodytų fizinių ir juridinių asmenų, subjektų ir organizacijų sąrašas“. Šiame sąrašas yra trijų rūšių informacija. Pirmoje skiltyje yra atitinkamų subjektų „vardas, pavardė (ir galimi slapyvardžiai)“, antroje skiltyje – jų „tapatybės informacija“, o paskutinėje skiltyje nurodytos „įtraukimo į sąrašą priežastys“.
- 13 Į šį sąrašą įtraukto Ahmed Abdelaziz Ezz eilės numeris septintas. Antroje skiltyje nurodyta ši informacija: „Buvęs Parlamento narys. Gimimo data: 1959 1 12. Lytis: vyras“. Trečioje skiltyje nurodytos įtraukimo į sąrašą priežastys, vienodos visiems sąrašas esantiems 19 asmenų, suformuluotos taip: „Šiam asmeniui Egipto valdžios institucijos, remdamosi Jungtinių Tautų konvencija prieš korupciją, taiko teismines procedūras už valstybės lėšų pasisavinimą“.
- 14 Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed nurodyta aštuntame sąrašo punkte. Antroje skiltyje yra ši informacija: „Ahmed Abdelaziz Ezz sutuoktinė. Gimimo data: 1963 1 31. Lytis: moteris“.
- 15 Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin nurodyta devintame sąrašo punkte. Antroje skiltyje yra ši informacija: „Ahmed Abdelaziz Ezz sutuoktinė. Gimimo data: 1959 5 25. Lytis: moteris“.
- 16 Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar nurodyta dešimtame sąrašo punkte. Antroje skiltyje yra ši informacija: „Ahmed Abdelaziz Ezz sutuoktinė. Gimimo data: 1969 10 9. Lytis: moteris“.
- 17 Atsižvelgusi į SESV 215 straipsnio 2 dalį ir Sprendimą 2011/172, Taryba priėmė Reglamentą Nr. 270/2011. Šio reglamento 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse iš esmės pakartotos Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatos. Šio reglamento I priedas identiškas Sprendimo 2011/172 priedui. Iš reglamento 2 konstatuojamosios dalies matyti, kad Sprendimu 2011/172 nustatytos priemonės „patenka į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo taikymo sritį, todėl <...> joms įgyvendinti [buvo] būtina imtis reguliavimo veiksmų Sąjungos lygmeniu“ ir tai pateisino šio akto priėmimą.
- 18 Dėl Reglamento Nr. 270/2011 nebuvo priimtas klaidų ištaisymas, analogiškas tam, kuris buvo priimtas dėl Sprendimo 2011/172.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

- 19 2011 m. gegužės 20 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškinį; apeliantai jame prašė panaikinti Sprendimą 2011/172 ir Reglamentą Nr. 270/2011, kiek šie aktai susiję su jais.
- 20 Grįsdami ieškinį jie nurodė aštuonis pagrindus. Ketvirtasis ieškinio pagrindas, susijęs su fakto ir faktų teisinio vertinimo klaida, padaryta grindžiant jų įtraukimą į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 prieduose esančius sąrašus. Šiuo klausimu jie nurodė, kad jiems Egipte netaikomos teisminės procedūros.
- 21 Skundžiamo sprendimo 123–133 ir 137 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo:
„1232011 m. birželio 7 d. raštu Taryba ieškovų advokatų kontorai pažymėjo, kad ji gavo „2011 m. vasario 13 d. Egipto užsienio reikalų ministro laišką su Egipto generalinio prokuroro prašymu išsaldyti tam tikrų buvusių ministrų ir pareigūnų turtą“, tarp kurių nurodytas pirmasis ieškovas. Prie šio Tarybos rašto buvo pridėta 2011 m. vasario 13 d. dokumento, parengto Egipto užsienio

reikalų ministro oficialiame blanke, kopija. Šiame nepasirašytame dokumente buvo nuoroda į Egipto generalinio prokuroro prašymą išaldyti „buvusių [Egipto] ministrų, pareigūnų ir piliečių“ turtą. Tarp asmenų, kuriems taikomas šis prašymas, yra pirmasis ieškovas, tačiau nėra antrosios, trečiosios ir ketvirtosios ieškovių.

<...>

125 2011 m. liepos 29 d. raštu Taryba atsakė į 2011 m. gegužės 13 d., birželio 9 d. ir liepos 15 d. ieškovų advokatų kontoros laiškus. Šiame atsakyme ji nenurodė galimų antrosios, trečiosios ir ketvirtosios ieškovių teisminių persekiojimų. Ji tik nurodė:

„[Jos] yra asmenų, nurodytų minėtame Egipto valdžios institucijų savitarpio teisinės pagalbos prašyme, sąrašė (pridėtame sąrašė jos nurodytos 2, 3 ir 4 punktuose). Prašyme nurodyta, kad Egipto generalinis prokuroras išdavė įsakymus dėl visų sąrašė esančių asmenų turto arešto ir kad šį įsakymą patvirtino baudžiamasis teismas.“

126 Prie šio 2011 m. liepos 29 d. Tarybos rašto buvo pridėta 2011 m. vasario 24 d. nota su nuoroda NV93/11/ms, kuria Egipto Arabų Respublikos ambasada Briuselyje (Belgija) prašė Sąjungos vyriausiojo įgaliotinio užsienio reikalams ir saugumo politikai perduoti „kompetentingoms teisminėms institucijoms“ Egipto generalinio prokuroro biuro pateiktą savitarpio teisinės pagalbos prašymą.

127 Prie šios notos buvo pridėti trys dokumentai.

128 Pirmasis dokumentas yra be datos ir nepasirašytas savitarpio teisinės pagalbos prašymo tekstas. Šiuo angliškai surašytu prašymu siekta „išaldyti, konfiskuoti ir susigrąžinti tam tikrų buvusių ministrų ir pareigūnų turtą“. Jame nurodytas „Egipto prokuratūros atliktas tyrimas 2010 m. bylose Nr. 162 ir 234 <...>; 2011 m. bylose 34, 36, 38, 39, 55 ir 70 <...> ir byloje Nr. 137/2011 <...> dėl korupcijos, valstybės turto neteisėto užgrobimo ir pinigų plovimo nusikalstamų veikų, padarytų buvusių ministrų ir pareigūnų“, ir išvardyta 15 asmenų, įskaitant keturis ieškovus. Be to, jame nurodyta, pirma, kad Egipto generalinis prokuroras nusprendė areštuoti išvardytų asmenų turtą ir, antra, kad šį areštą „patvirtino baudžiamasis teismas.“

129 Antrasis prie 2011 m. vasario 24 d. notos pridėtas dokumentas yra „buvusių pareigūnų, [jų] sutuoktinių ir vaikų sąrašas“, kurio antrame, trečiame ir ketvirtame punktuose nurodytos atitinkamai antroji, trečioji ir ketvirtoji ieškovės.

130 Trečiasis prie 2011 m. vasario 24 d. notos pridėtas dokumentas yra pirmajam ieškovui pateiktų kaltinimų „2011 m. byloje Nr. 38“, kuri nurodyta šio sprendimo 128 punkte aprašytame savitarpio teisinės pagalbos prašyme, santrauka. Šiame dokumente nenurodyta data. Be to, jame nėra antraštės ir parašo. Tačiau, kaip ir 2011 m. vasario 24 d. nota ir visi kiti prie jos pridėti dokumentai, jis turėjo Egipto Arabų Respublikos ambasados Briuselyje antspaudą.

131 Galiausiai nė viename iš minėtų dokumentų neteigiama, kad antroji, trečioji ir ketvirtoji ieškovės Egipte persekiojamos baudžiamąja tvarka dėl valstybės lėšų pasisavinimo.

132 Tačiau šio sprendimo 128 punkte nurodytame savitarpio teisinės pagalbos prašyme vienareikšmiškai nurodyta, kad 2011 m. vasario 24 d., t. y. likus mažiau nei mėnesiui iki Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 priėmimo, dėl visų ieškovų priimtas Egipto generalinio prokuroro įsakymas areštuoti jų turtą (jį patvirtino baudžiamasis teismas), kuris buvo susijęs su tyrimais dėl valstybės lėšų pasisavinimo.

133 Be to, ieškovai nepateikė jokio įrodymo, galinčio sukelti abejonių dėl šiame savitarpio teisinės pagalbos prašyme nurodytos faktinės informacijos tikslumo. Priešingai, Egipto teismo sprendimas, kurio vertimą Bendrojo Teismo kanceliarijai jie pateikė 2013 m. kovo 5 d., patvirtina, kad antrajai ieškovei 2013 m. sausio 30 d. dar buvo taikomas turto išaldymas. Be to, ieškovai per posėdį neginčijo minėto arešto įsakymo egzistavimo.

<...>

137 <...> iš šio sprendimo 130 punkte nurodyto dokumento aiškiai matyti, kad „2011 m. byloje Nr. 38“ pirmasis ieškovas „apkaltintas“, pirma, „neteisėtai užgrobęs viešojo sektoriaus įmonės, kurios akcijos [priklausė] valstybei, turtą“ ir, antra, „padaręs nusikalstamas veikas, kurias sudaro pasinaudojimas valstybės turtu ir jo sugadinimas bei neteisėtas užgrobimas ir <...> padėjimas neteisėtai užgrobti [tokį turtą]“.

22 Nepritaręs nė vienam iš pagrindų, Bendrasis Teismas ieškinį atmetė.

Šalių reikalavimai

23 Apeliantai Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą,
- panaikinti Sprendimą 2011/172 ir Reglamentą Nr. 270/2011, kiek šie aktai susiję su jais,
- priteisti iš Tarybos bylinėjimosi apeliaciniėje instancijoje ir Bendrajame Teisme išlaidas ir
- imtis kitų, Teisingumo Teismo nuomone, reikalingų priemonių.

24 Taryba Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti apeliacinį skundą ir
- priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas.

25 Europos Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti apeliacinį skundą ir
- priteisti iš apeliančių šioje instancijoje patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

26 Grįsdami apeliacinį skundą apeliantai nurodo šešis pagrindus.

Dėl pirmojo pagrindo

27 Pirmuoju pagrindu apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, jog Sprendimas 2011/172 buvo teisėtai priimtas remiantis ES 29 straipsniu. Šis pagrindas susijęs su skundžiamo sprendimo 44–47 punktais.

Skundžiamas sprendimas

- 28 Siekdamas nustatyti ESS 29 straipsnio prasmę, Bendrasis Teismas išnagrinėjo ESS 21, 23–25 ir 28 straipsnius. Skundžiamo sprendimo 41 punkte jis padarė šią išvadą:

„Iš kartu taikomų šių nuostatų matyti, kad „Sąjungos pozicijos“, kaip tai suprantama pagal ESS 29 straipsnį, yra sprendimai, kurie, pirma, patenka į bendros užsienio ir saugumo politikos (BUSP) sritį, apibrėžtą ESS 24 straipsnio 1 dalyje, antra, susiję su „tam tikru geografinio arba teminio pobūdžio reikalu“ ir, trečia, nėra „operatyvūs veiksmai“, kaip tai suprantama pagal ESS 28 straipsnį.“

- 29 To paties sprendimo 44–46 punktuose Bendrasis Teismas pažymėjo, kad nagrinėjamu atveju šie trys kriterijai tenkinami. Sprendimo 47 punkte jis padarė išvadą, kad Sprendimo 2011/172 1 straipsnis teisėtai galėjo būti priimtas remiantis ESS 29 straipsniu.

Šalių argumentai

- 30 Apeliantai teigia, kad nagrinėjamu atveju nebuvo įvykdytos sąlygos, leidžiančios priimti sprendimus pagal ESS 29 straipsnį. Jie mano, kad įtraukimo į Sprendimo 2011/172 priede esantį sąrašą motyvai neatitiko BUSP principų ir tikslų, apibrėžtų ESS 21 straipsnyje. Tarybos nurodytuose laiškuose Egipto valdžios institucijos niekada neteigė, kad veiksmai, kuriais kaltinami apeliantai, kelia grėsmę „demokratijai“ Egipte arba šios šalies „ekonomikos ar visuomenės tvariam vystymuisi“.
- 31 Veika, kuria kaltinamas pirmasis apeliantas, t. y. bendrovės akcininkų apgaulė, nepateisina Sąjungos tarptautinių veiksmų remiantis BUSP. Be to, A. A. Ezz sutuoktinėms nepareikšta jokie svarbaus kaltinimo. Išvada, kad trečiojoje valstybėje padaryti teisės pažeidimai turi įtakos Sąjungos užsienio ir saugumo politikai, lemtų šios politikos taikymo srities žymų išplėtimą, kuris pažeistų valstybių narių kompetenciją savitarpio pagalbos srityje.
- 32 Be to, apeliantų teigimu, Egipto valdžios institucijos neprašė Sąjungos priimti sprendimo pagal ESS 29 straipsnį, o kreipėsi dėl savitarpio teisinės pagalbos, kurią teikti turi kompetentingos nacionalinės teisėsaugos institucijos.
- 33 Galiausiai, šių valdžios institucijų prašymu siekta areštuoti lėšas, kurios galėjo būti panaudotos vykdant nacionalinio teismo dėl A. A. Ezz priimtą sprendimą ir užtikrinti atitinkamų sumų „grąžinimą“, o tam nėra BUSP srities įgaliojimų. Bendrasis Teismas, nusprenddamas, kad vienam iš apeliantų inkriminuojamos veikos, kurias Egipto valdžios institucijos laiko keliančiomis grėsmę Egipto Arabų Respublikos demokratiniam valdymui ar šios šalies tvariam ekonominiam ir socialiniam vystymuisi, iškraipė jam pateiktus įrodymus.
- 34 Taryba pažymi, kad pirmasis pagrindas jungia du kaltinimus, kurių pirmas susijęs su Sprendimo 2011/172 teisinio pagrindo nebuvimu, o antras – su aplinkybe, kad apeliantai neatitiko sąlygų, keliamų įtraukimui į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 taikymo sritį. Taryba primena, kad į jų argumentą dėl teisinio pagrindo nebuvimo Bendrasis Teismas atsakė skundžiamo sprendimo 44–47 punktuose.
- 35 Taryba mano, kad apeliantai klaidingai aiškina Sprendimo 2011/172 tikslus, nes niekas šiame sprendime neleidžia daryti išvados, kad jie buvo įtraukti į jo priede esantį asmenų, kurių lėšos ir ekonominiai ištekliai iššaldomi, sąrašą dėl to, kad padarė teisės pažeidimą trečiojoje valstybėje, arba kad šiuo sprendimu siekiama suteikti savitarpio teisinę pagalbą.

- 36 Tarybos teigimu, Sprendimas 2011/172 yra savarankiška priemonė, priimta ne atsakant į Egipto valdžios institucijų prašymą, o stengiantis pasiekti BUSP tikslus Tarybai naudojantis šioje srityje turima diskrecija. Dėl šios priežasties nagrinėdamas Sprendimo 2011/172 1 straipsnio neteisėtumu grįstą prieštaravimą Bendrasis Teismas nepriėmė sprendimo nei dėl tariamų apeliančių veiksmų, nei dėl Notos NV93/11/ms turinio ir neprivalėjo to daryti.
- 37 Komisija teigia, kad pirmasis pagrindas, kiek jis susijęs su Sprendimo 2011/172 teisinio pagrindo nebuvimu, yra nepriimtinas, nes jis nebuvo nurodytas pirmoje instancijoje pareikštame ieškinyje dėl panaikinimo. Jo turinys taip pat yra naujas, kiek jame teigiama, kad kriterijus dėl atsakomybės už valstybės lėšų pasisavinimą, kuriuo grindžiamas apeliančių lėšų išaldymas, neatitinka ESS 21 straipsnio, nes nagrinėjama priemone nesiekiami jokių šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytų tikslų. Be to, apeliaciniame skunde visai nekalbama apie skundžiamo sprendimo 34–54 punktuose Bendrojo Teismo išdėstytus samprotavimus dėl ESS 29 straipsnio prasmės ir aprėpties. Todėl šis pagrindas pripažintinas nepriimtinu.
- 38 Papildomai Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, jog ESS 29 straipsnio taikymo sąlygos tenkinamos. Ji nurodo, kad, priešingai, nei teigia apeliantai, nagrinėjamu atveju nereikia manyti, kad trečiojoje valstybėje padarytas teisės pažeidimas turi įtakos Sąjungos užsienio ir saugumo politikai, tačiau svarbu atsakyti į naujai sudarytos trečiosios valstybės vyriausybės prašymus apsaugoti šiai valstybei priklausančias lėšas, kad vėliau būtų galima jas susigrąžinti ir panaudoti Egipto tautos naudai.
- 39 Be to, ji pabrėžia, kad aplinkybė, jog Egipto valdžios institucijų prašymas buvo aiškiai adresuotas Sąjungos teisėsaugos institucijoms, neturi reikšmės klausimui, ar ESS 29 straipsnis yra tinkamas teisinis pagrindas priimti Sprendimą 2011/172 dėl ribojamųjų priemonių. Šios ribojamosios priemonės iš tiesų yra savarankiškos priemonės, kurių Taryba įgaliota imtis net nesant atitinkamos trečiosios valstybės prašymo.
- 40 Galiausia, nuoroda į lėšų grąžinimą neturi reikšmės nagrinėjamu atveju, nes šis klausimas nepatenka į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 taikymo sritį.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 41 Pirmuoju pagrindu apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad Sprendimas 2011/172 buvo teisėtai priimtas remiantis ESS 29 straipsniu.
- 42 Akto teisinio pagrindo kontrolė leidžia patikrinti jį priėmusio subjekto kompetenciją (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Vokietija / Parlamentas ir Taryba*, C-376/98, EU:C:2000:544, 83 punktą) ir tai, ar šio akto priėmimo procedūra buvo teisėta (Sprendimo *ABNA ir kt.*, C-453/03, C-11/04, C-12/04 ir C-194/04, EU:C:2005:741, 53 punktas). Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Sąjungos teisės akto teisinio pagrindo parinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė ir prie kurių priskirtinas teisės akto tikslas ir turinys (žr., be kita ko, Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-130/10, EU:C:2012:472, 42 punktą).
- 43 Skundžiamo sprendimo 44–46 punktuose Bendrasis Teismas išnaginėjo Sprendimo 2011/172 tikslą ir turinį ir padarė išvadą, kad jis teisėtai galėjo būti priimtas remiantis ESS 29 straipsniu. Kalbant konkrečiai, skundžiamo sprendimo 44 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad Sprendimas 2011/172 patenka į paramos naujoms Egipto valdžios institucijoms politiką, skirtą šios valstybės politinei ir ekonominei stabilizacijai skatinti ir, kalbant konkrečiau, padėti jos valdžios institucijoms kovoti su valstybės lėšų savinimusi, todėl šis sprendimas visiškai patenka į BUSP ir atitinka ESS 21 straipsnio 2 dalies b ir d punktuose nurodytus tikslus.

- 44 Šiuo klausimu apeliantai nepateikia jokie argumento, skirto įrodyti, kad ankstesniame punkte išdėstytuose motyvuose Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, o tik bendrai teigia, kad Tarybos pateiktuose laiškuose Egipto valdžios institucijos neteigė, jog veiksmai, kuriais kaltinami apeliantai, kelia grėsmę demokratijai arba Egipto ekonomikos ar visuomenės tvariam vystymuisi, kaip tai suprantama pagal ESS 21 straipsnio 2 dalies b ir d punktus. Taigi šiam apeliantų argumentui negalima pritarti.
- 45 Be to, apeliantai ginčija Sprendimo 2011/172 pagrįstumą pagal ESS 21 straipsnį.
- 46 Vis dėlto, atsižvelgiant į BUSP tikslų ir užduočių, išvardytų ESS 3 straipsnio 5 dalyje ir 21 straipsnyje bei tokiose BUSP skirtose specialiose nuostatose, kaip ESS 23 ir 24 straipsniai, plačią aprėptį, pasakytina, kad šis argumentas neleidžia suabejoti Bendrojo Teismo atliktu Sprendimo 2011/172 teisinio pagrindo vertinimu.
- 47 Dėl kaltinimo įrodymų iškraipymu pažymėtina, kad apeliantai nenurodo, su kokia skundžiamo sprendimo punktu, ginčijamų pirmuoju pagrindu, dalimi šis kaltinimas susijęs.
- 48 Darytina išvada, kad pirmasis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl antrojo pagrindo

- 49 Antruoju pagrindu apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, kad jie tenkina Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalyje ir Reglamento Nr. 270/2011 2 straipsnio 1 dalyje apibrėžtas sąlygas ir šių teisės aktų prieduose nurodytus motyvus tam, kad jiems būtų taikomos ribojamosios priemonės, susijusios su jų turimomis lėšomis ir ekonominiais ištekliais, ir kad jų pavardės būtų įtrauktos į kiekvieno iš šių teisės aktų priede esantį sąrašą.

Skundžiamas sprendimas

- 50 Atsižvelgdamas į Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalies versijų anglų kalba ir kitomis kalbomis skirtumus, skundžiamo sprendimo 62–84 punktuose Bendrasis Teismas išaiškino šią nuostatą. Iš tiesų, jos versijoje anglų kalba numatyta taikyti lėšų išaldymą „persons having been identified as responsible“ (asmenims, kurie „kaip nustatyta“, yra atsakingi už pasisavinimą), o versijoje prancūzų kalba nurodyti „personnes reconnues comme responsables de détournement“ (asmenys, „pripažinti“ atsakingais už pasisavinimą).
- 51 Atsižvelgdamas į šios nuostatos tekstą ir tikslą, skundžiamo sprendimo 67 punkte jis padarė išvadą, kad ją reikia aiškinti plačiai. Šio sprendimo 70–81 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad principas, pagal kurį nuostatos, kuriomis nustatytos administracinės sankcijos, aiškinamos siaurai, nedraudžia taip aiškinti. Sprendimo 82–84 punktuose jis analogiškai nusprendė dėl nekaltumo prezumpcijos principo.
- 52 Nagrinėdamas apeliantų pavardžių įtraukimo į Sprendimo 2011/172 priede esantį sąrašą motyvus, Bendrasis Teismas palygino įvairiose šio sprendimo kalbinėse versijose esantį jų tekstą. Skundžiamo sprendimo 93 punkte jis pažymėjo, kad, neatsižvelgiant į pasirinktą kalbinę versiją, įtraukimo motyvas atitiko minėto sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, o to sprendimo 94 punkte konstatavo, kad versija anglų kalba labiau atitinka šiuo straipsniu siekiamą tikslą.
- 53 Taigi, remdamasis Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalies versija anglų kalba, skundžiamo sprendimo 95 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad „Taryba ketino išaldyti ieškovų turtą dėl to, kad dėl jų Egipte pradėta teisminė procedūra, turinti ryšį, neatsižvelgiant į tai, koks tas ryšys, su tyrimais dėl valstybės lėšų pasisavinimo“. Sprendimo 99 punkte jis padarė išvadą, kad „įtraukusi ieškovų pavardes į pridėtą prie Sprendimo 2011/99 sąrašą Taryba nepažeidė šio sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje savo nustatytų kriterijų“.

Šalių argumentai

- 54 Apeliantai visų pirma ginčija Bendrojo Teismo pateiktą Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 270/2011 2 straipsnio 1 dalies išaiškinimą. Jie teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes rėmėsi šių nuostatų versija anglų kalba. Jų nuomone, netiesa, kad versija anglų kalba labiau atitinka Sprendimu 2011/172 siekiamą tikslą, o Bendrasis Teismas turėjo tarpusavyje derinti skirtingas kalbines versijas. Bendrasis Teismas turėjo aiškinti šias nuostatas atsižvelgdamas į šių teisės aktų bendrą struktūrą ir tikslus. Apeliantai taip pat ginčija tai, kaip Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 85–95 punktuose išaiškino motyvą, pateisinantį kiekvieno jų įtraukimą į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 priedus.
- 55 Kaip matyti iš šių klaidingų išaiškinimų, Bendrasis Teismas neatliko išsamios ir kruopščios įrodymų kontrolės, reikalaujamos pagal Sąjungos teisę. Jis rėmėsi tik savitarpio pagalbos prašyme išdėstytais teiginiais ir netikrino jų teisingumo. Kalbant konkrečiai, jis neatsižvelgė į pirmojo apelianto argumentą, kad prieš jį paduotas skundas iš tiesų turėjo politinį tikslą ir buvo nepagrįstas. Bendrasis Teismas tariamai taip pat nenagrinėjo apelianto teiginių, kad Egipte su juo buvo elgiamasi pažeidžiant pagrindines teisingo proceso ir teisinės valstybės garantijas.
- 56 Teigiama, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes skundžiamo sprendimo 99 punkte nusprendė, kad įtraukusi apeliantų pavardes į Sprendimo 2011/172 priede esantį sąrašą Taryba nepažeidė šio sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje savo nustatytų kriterijų.
- 57 Ši klaida yra dar akivaizdesnė, kiek tai susiję su antrąja–ketvirtąja apeliantėmis. Iš tiesų skundžiamo sprendimo 131 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad nė viename iš Tarybos pateiktų dokumentų neteigiama, kad šios apeliantės Egipte persekiojamos baudžiamąja tvarka dėl valstybės lėšų pasisavinimo. Pasirėmęs šių apeliančių ryšiu su pirmuoju apeliantu, Bendrasis Teismas neatsižvelgė į Teisingumo Teismo sprendimą *Tay Za / Taryba* (C-376/10 P, EU:C:2012:138, 66 punktas) ir į Bendrojo Teismo sprendimą *Nabipour ir kt. / Taryba* (T-58/12, EU:T:2013:640, 107 ir 108 punktai), kuriuose nurodyta, kad tik asmeninis fizinio asmens dalyvavimas vykdant veikas, nurodytas atitinkamuose teisės aktuose, pateisina ribojamųjų priemonių taikymą jam.
- 58 Taryba mano, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos aiškindamas Sprendimą 2011/172. Bet kuriuo atveju, jos teigimu, aktą priėmusios institucijos ketinimo klausimas buvo galutinai išspręstas paskelbus šio sprendimo klaidų ištaisymą.
- 59 Kalbėdama apie baudžiamosios bylos iškėlimo pirmajam apeliantu įrodymą, Taryba remiasi Egipto generalinio prokuroro nota NV93/11/ms ir aplinkybe, kad pats apeliantas Bendrajame Teisme pareikštame ieškinyje pripažino, kad jam iškelta tokia byla. Persekiojimas negrindžiamas Jungtinių Tautų konvencijos prieš korupciją pažeidimu, bet Egipto valdžios institucijų apeliantu inkriminuojamos veikos atitinka šioje konvencijoje, būtent jos 17 ir 18 straipsniuose, aprašytus nusikaltimus. Vadinas, įtraukimo į Sprendimo 2011/172 priede esantį sąrašą motyvai yra Egipto valdžios institucijų pačiam pirmajam apeliantu taikomos teisinės procedūros.
- 60 Taryba pažymi, kad apeliantai neatskleidžia, kaip Taryba ar Bendrasis Teismas turėjo atsižvelgti į argumentą, kad prieš pirmąjį apeliantą paduotu skundu iš tiesų siekta politinio tikslo. Be to, ji primena, kad jam taikomos ribojamosios priemonės nėra kriminalinė bausmė, todėl teisingo proceso ir teisinės valstybės principų pažeidimu grindžiamas argumentas yra netinkamas.
- 61 Dėl antrosios–ketvirtosios apeliančių Taryba pabrėžia, kad jų įtraukimas į Sprendimo 2011/172 priede esantį sąrašą nėra grindžiamas jų ryšiu su pirmuoju apeliantu. Šiuo klausimu ji primena, kad skundžiamo sprendimo 97 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, jog apeliantai įtraukti į šį sąrašą vien dėl to, kad Egipte dėl jų pradėta teisinė procedūra, susijusi su tyrimais dėl valstybės lėšų pasisavinimo.

- 62 Komisija pažymi, kad apeliantai neginčia skundžiamo sprendimo 57–84 punktų, kuriuose Bendrasis Teismas išaiškino Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalį. Ji mano, kad Bendrasis Teismas teisėtai teikė pirmenybę plačiam šios nuostatos aiškinimui. Iš tiesų, lėšų išaldymo tikslas – leisti Egipto vyriausybei vėliau susigrąžinti šias lėšas – negalėtų būti pasiektas, jeigu būtų reikėję laukti, kol bus pradėtas baudžiamasis persekiojimas. Be to, Sprendimo 2011/172 tekstas nedraudžia tokio aiškinimo. Iš tiesų, Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalyje ir Reglamento Nr. 270/2011 2 straipsnio 1 dalyje nurodyti asmenys, pripažinti atsakingais už valstybės lėšų pasisavinimą, ir su jais „susiję“ asmenys. Be to, šių nuostatų 2 dalyje numatyta priemonė turi neleisti atitinkamiems asmenims apeiti jiems taikomų ribojamųjų priemonių. Taigi Komisija daro išvadą, kad įtraukimo į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 prieduose esančius sąrašus motyvo, t. y. „teisminių procedūrų taikymo“, negalima aiškinti kaip reiškiančio, kad atitinkami asmenys turi būti „persekiojami baudžiamąja tvarka“.
- 63 Dėl įrodymų Komisija pabrėžia, kad Taryba galėjo remtis Egipto valdžios institucijų parengtais laiškais ir netikrinti juose išdėstytų argumentų pagrįstumo bei nespręsti atsižvelgdama į minėtų procedūrų baigtį. Nors dėl pirmojo apelianto Egipto generalinio prokuroro pateiktame savitarpio teisinės pagalbos prašyme buvo nurodytos detalios aplinkybės, susijusios, be kita ko, su „spekuliacija ir tyčiniu kėsanimusi į valstybės turtą“, tokios informacijos nebuvo dėl antrosios–ketvirtosios apeliančių. Priežastis, dėl kurios jų lėšos buvo areštuotos Egipto valdžios institucijų ir išaldytos Sąjungos teisės aktais, buvo ta, kad šie asmenys dėl palaikomų ryšių su pirmuoju apeliančiu galėjo pasisavinti valstybės turtą arba jais galėjo būti pasinaudota šiuo tikslu. Be to, remiantis šiuose laiškuose pateikta informacija, dėl šių apeliančių turto arešto generalinis prokuroras priėmė įsakymus, o baudžiamasis teismas juos patvirtino. Taigi Taryba pateikė reikšmingą informaciją, kuri ir tapo pagrindas parengti nagrinėjamus sąrašus.
- 64 Dėl apeliančių reikalavimo išsamiai patikrinti įtraukimo į šiuos sąrašus motyvus Komisija pabrėžia, kad Taryba neprivalo tikrinti Egipto valdžios institucijų argumentų „svarumo“ arba spręsti dėl nacionalinės bylos esmės. Egipto valdžios institucijų laišakai buvo reikšminga informacija, kuria Taryba galėjo remtis priimdama ribojamąsias priemones.
- 65 Kaip ir Taryba, Komisija teigia, kad nuoroda į Jungtinių Tautų konvenciją prieš korupciją yra savitarpio teisinės pagalbos prašymo teisinis pagrindas ir jos negalima aiškinti kaip išreiškiančios ypatingus pirmajam apeliančiui taikomų teisminių procedūrų motyvus.
- 66 Reziumuodama Komisija teigia, kad kritika, jog Bendrojo Teismo argumentams trūksta pagrįstumo, neatitinka skundžiamo sprendimo. Ji pažymi, kad apeliantai neginčia skundžiamo sprendimo 67 punkto ir neatsižvelgia į Bendrojo Teismo padarytą detalią analizę, susijusią su įtraukimui į Sprendimo 2011/172 priede esantį sąrašą reikšmingų kriterijų apibrėžtimi (sprendimo 57–84 punktai), įtraukimo į šį sąrašą motyvo apibrėžtimi (sprendimo 85–95 punktai) ir faktų teisiniu kvalifikavimu (118–157 punktai).
- 67 Galiausia, Komisija teigia, kad Sprendimas *Tay Za / Taryba* (EU:C:2012:138) neturi reikšmės nagrinėjamu atveju. Ši byla buvo susijusi su bendrovių direktoriaus, turėjusio ryšių su Birmos vadovais, sūnumi, o šios trečiosios valstybės politiniam režimui taikytos priemonės buvo skirtos pareigūnams, „kurie rengia ir įgyvendina politiką, trukdančią Birmos (Mianmaro) demokratizacijai, arba gauna naudos iš šios politikos“. Nagrinėjamu atveju siekta apsaugoti valstybės turtą, kad vėliau jį būtų galima grąžinti Egipto Arabų Respublikai. Taigi vien dėl santuokos su asmeniu, turinčiu ryšių su valstybės vadovais, sutuoktinis nelaikomas susijusiu su šios valstybės politiniu režimu. Tačiau tokia padėtis svarbi, kai ribojamosiomis priemonėmis siekiama apsaugoti valstybės turtą, nes tam tikras turtas gali bendrai priklausyti vyrui ir jo žmonoms. Pati aplinkybė, kad įsakymai buvo priimti Egipte, net jei jie nėra griežtai būtini norint įrašyti antrąją–ketvirtąją apeliančes į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 prieduose esančius sąrašus, yra svarbus sąsajos požymis, nes Egipto teismai geriau išmano pirmajam apeliančiui ir jo žmonoms taikomą sutuoktinių turto teisinį režimą.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 68 Antruoju pagrindu apeliantai ginčija, pirma, Bendrojo Teismo pateiktą įtraukimo į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 prieduose esančius sąrašus kriterijų išaiškinimą ir, antra, jų įtraukimą į sąrašus remiantis šiais kriterijais ir pateiktus motyvus.
- 69 Priešingai, nei pirmiausia teigia apeliantai, Bendrasis Teismas išaiškino Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalį ir Reglamento Nr. 270/2011 2 straipsnio 1 dalį atsižvelgęs į šių nuostatų skirtumus įvairiose Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 kalbinėse versijose, jų kontekstą ir tikslą.
- 70 Šiuo klausimu, nepadaręs teisės klaidos, skundžiamo sprendimo 66 punkte Bendrasis Teismas apibrėžė šių teisės aktų tikslą kaip pagalbą Egipto valdžios institucijoms kovoje su valstybės lėšų savinimusi. Iš tiesų šis tikslas aiškiai matyti iš Sprendimo 2011/172 2 konstatuojamosios dalies.
- 71 Atsižvelgiant į šį tikslą, matyti, kad Bendrasis Teismas taip pat nepadarė teisės klaidos, kai tame pačiame 66 punkte nusprendė, kad, jeigu ribojamųjų priemonių taikymas priklausytų nuo baudžiamųjų nuosprendžių paskelbimo turto pasisavinimu įtariamiesiems asmenims, Sprendimo 2011/172 veiksmingumui būtų pakenkta, nes laukdami šio paskelbimo atitinkami asmenys turėtų pakankamai laiko perkelti turtą į valstybes, kurios niekaip nebendradarbiauja su Egipto valdžios institucijomis.
- 72 Taigi skundžiamo sprendimo 67 punkte Bendrasis Teismas pagrįstai padarė išvadą, kad Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti kaip apimančią ne tik baudžiamąją tvarka persekiojamus asmenis, bet ir asmenis, kuriems taikomos teisminės procedūros, susijusios su baudžiamuoju persekiojimu dėl „Egipto valstybės lėšų pasisavinimo“, ir kurie dėl to gali būti laikomi asmenimis, susijusiais su baudžiamąja tvarka persekiojamais asmenimis.
- 73 Atsižvelgiant į šio aiškinimo pagrįstumą, pasakytina, kad skundžiamo sprendimo 93 punkte Bendrasis Teismas pagrįstai pažymėjo, kad, neatsižvelgiant į pasirinktą kalbinę versiją, apeliančių pavardės įtraukimo motyvas atitiko Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalį, o to sprendimo 94 punkte konstatavo, kad versija anglų kalba labiau atitinka šia nuostata siekiamą tikslą. Taigi Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 95 punkte padarė išvadą, kad Taryba ketino išaldyti apeliančių turtą dėl to, kad dėl jų Egipte pradėta teisminė procedūra, turinti ryšį, neatsižvelgiant į tai, koks tas ryšys, su tyrimais dėl valstybės lėšų pasisavinimo.
- 74 Antra, apeliantai ginčija jų įtraukimą į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 prieduose esančius sąrašus, nes tuo tariamai pažeistas Sprendimas 2011/172. Nors, kaip nurodyta šio sprendimo 72 punkte, apeliančių siūlomam šio sprendimo aiškinimui negalima pritarti, vis dėlto reikėtų išnagrinėti jų šiuo klausimu pateiktus argumentus.
- 75 Dėl Egipto valdžios institucijų pateikto savitarpio pagalbos prašymo pažymėtina, kad jis išnagrinėtas skundžiamo sprendimo 128–134 ir 137 punktuose. Sprendimo 128 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad šiame prašyme nurodytas Egipto prokuratūros dėl keturių apeliančių atliktas tyrimas, be kita ko, dėl korupcijos ir valstybės turto neteisėto užgrobimo. Sprendimo 133 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad apeliantai nepateikė jokio įrodymo, galinčio sukelti abejonių dėl šiame savitarpio pagalbos prašyme nurodytos faktinės informacijos tikslumo. Jis taip pat nurodė, kad apeliantai neginčijo baudžiamąjį teismo patvirtinto Egipto generalinio prokuroro įsakymo areštuoti jų turtą egzistavimo. Kalbėdamas konkrečiau apie pirmąjį apeliančią, skundžiamo sprendimo 130 ir 137 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo vieną iš pridėtų prie savitarpio pagalbos prašymo dokumentų ir konstatavo, kad „2011 m. byloje Nr. 38“ pirmasis apeliantas „apkaltintas“, pirma, „neteisėtai užgrobęs viešojo sektoriaus įmonės, kurios akcijos [priklausė] valstybei, turtą“ ir, antra, „padaręs nusikalstamas veikas, kurias sudaro pasinaudojimas valstybės turtu ir jo sugadinimas bei neteisėtas užgrobimas ir <...> padėjimas neteisėtai užgrobti [tokį turtą]“.

- 76 Šiomis aplinkybėmis, kadangi apeliantai neginčija nei savitarpio pagalbos prašymo ir prie jo pridėtų dokumentų, nei įsakymo areštuoti jų turtą buvimo, priešingai, nei jie teigia, Bendrajam Teismui negalima priekaištauti dėl to, kad jis išsamiai ir kruopščiai neištyrė šių įrodymų.
- 77 Šiuo klausimu pabrėžtina, kad Taryba ar Bendrasis Teismas turi tikrinti ne dėl apeliančių atliekamų tyrimų pagrįstumą, o tik sprendimo išaldyti lėšas pagrįstumą pagal savitarpio pagalbos prašymą. Dėl Bendrojo Teismo nustatytų faktinių aplinkybių, susijusių su keturiems apeliants taikomų teisminių procedūrų buvimu, reikia priminti nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią tik Bendrasis Teismas yra kompetentingas, pirma, nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo iš esmės neteisingos išvados išplaukia iš jam pateiktų bylos dokumentų, ir, antra, vertinti šias faktines aplinkybes. Taigi faktų įvertinimas, išskyrus pateiktų įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurio kontrolę vykdo Teisingumo Teismas (žr., be kita ko, sprendimų *Versalis / Komisija*, C-511/11 P, EU:C:2013:386, 66 punktą ir *Telefónica ir Telefónica de España / Komisija*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 84 punktą).
- 78 Kiek tai susiję su pirmuoju apeliančiu, apeliantai iš tikrųjų siekia naujo įrodymų vertinimo, tačiau nesiremia jokių jų iškraipymu Bendrajame Teisme, kai teigia, kad Egipto valdžios institucijų savitarpio teisinės prašymas, aprašytas, be kita ko, skundžiamo sprendimo 128, 130 ir 137 punktuose, neįrodo, jog pirmasis apeliantas Egipte persekiojamas baudžiamąja tvarka, ir kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes konstatavo, jog dėl šio apelianto vyksta teisminis tyrimas dėl jo, kaip buvusio Egipto parlamento nario, įvykdyto valstybės lėšų pasisavinimo. Taigi ši argumentą reikia atmesti kaip nepriimtina.
- 79 Apeliančių argumentą, kad nėra jokio įrodymo, jog įsakymas priimtas „dėl valstybės lėšų pasisavinimo ir remiantis Jungtinių Tautų konvencija prieš korupciją“, taip pat reikia atmesti, nes iš paties savitarpio pagalbos prašymo matyti, kad pirmasis apeliantas persekiojamas Egipte ir kad Egipto valdžios institucijos šią konvenciją nurodė kaip savitarpio pagalbos prašymo teisinį pagrindą ir rėmėsi, be kita ko, jos 17–19, 23 ir 31 straipsniais.
- 80 Dėl antrosios–ketvirtosios apeliančių pažymėtina, kad, nors skundžiamo sprendimo 131 punkte Bendrasis Teismas pripažino, jog nė viename dokumente neteigiama, kad jos Egipte persekiojamos baudžiamąja tvarka dėl valstybės lėšų pasisavinimo, sprendimo 132 punkte jis konstatavo, kad jų turtas buvo areštuotas Egipto generalinio prokuroro įsakymu, kurį patvirtino baudžiamasis teismas ir kuris buvo susijęs su tyrimais dėl valstybės lėšų pasisavinimo.
- 81 Dėl apeliančių argumento, kad jų turto areštas Egipte neįrodo antrajai–ketvirtajai apeliants taikomų teisminių procedūrų, pakanka priminti, kad areštuota buvo Egipto generalinio prokuroro įsakymu, kurį patvirtino baudžiamasis teismas, o jie laikytini teisminėmis institucijomis. Apeliančių argumentas, kad šis areštas yra tik prevencinio pobūdžio, nepagrįstas, nes areštą nustatė teisminės institucijos, o priemonės prevencinis tikslas negali panaikinti jos teismo pobūdžio.
- 82 Taigi Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 134 punkte padarė išvadą, kad Taryba nepadarė nei fakto, nei faktų teismo vertinimo klaidos, Sprendimo 2011/172 priede pripažinusi antrąją–ketvirtąją apeliants asmenimis, kuriems Egipte taikoma teisminė procedūra, susijusi su tyrimais dėl valstybės lėšų pasisavinimo.
- 83 Apeliants taip pat nurodo prieš pirmąją apeliantą paduoto skundo politinį tikslą ir tai, kad dėl elgesio su juo Egipte buvo pažeistos teisinės valstybės taisyklės. Tačiau jie nepatikslinka, kokio Bendrajam Teismui pateikto pagrindo šis neišnagrinėjo, ir nenurodo, kokią teisės klaidą padarė Bendrasis Teismas.
- 84 Galiausia apeliants teigia, kad tikrindamas įrašymą į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 prieduose esančius sąrašus, Bendrasis Teismas turėjo atsižvelgti į fizinio asmens asmeninį dalyvavimą vykdamas atitinkamuose teisės aktuose nurodytas veikas. Tačiau pažymėtina, kad

Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalyje numatytas kriterijus, pagal kurių iššaldomos visos asmenų ar subjektų, kurie, kaip nustatyta, yra atsakingi už Egipto valstybės lėšų pasisavinimą, lėšos ir ekonominiai išteklių, aiškintinas kaip leidžiantis remtis teisminėmis procedūromis, susijusiomis su baudžiamuoju persekiojimu dėl valstybės lėšų pasisavinimo, kaip pagrindu ribojamosioms priemonėms, nesant reikalo nustatyti atitinkamo asmens asmeninio dalyvavimo. Vadinas, apeliančių nurodyta teismo praktika, minėta šio sprendimo 57 punkte, šiuo atveju neturi reikšmės.

85 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, antrasis pagrindas atmestinas.

Dėl trečiojo pagrindo

Šalių argumentai

86 Trečiuoju pagrindu apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, jog Taryba įvykdė jai tenkančią pareigą motyvuoti Sprendimą 2011/172 ir Reglamentą Nr. 270/2011.

87 Jie teigia, kad Taryba jų įtraukimą į šių aktų prieduose esančius sąrašus pagrindė vieninteliu ir visiems vienodu motyvu, t. y. tuo, kad visiems jiems „Egipto valdžios institucijos, remdamosi Jungtinių Tautų konvencija prieš korupciją, taikė teismines procedūras už valstybės lėšų pasisavinimą“. Jie mano, kad toks motyvas yra neaiškus ir neleidžia nustatyti „specialių ir konkrečių“ priežasčių, dėl kurių apeliantams pritaikytos ribojamosios priemonės. Tarybos pasirinktų motyvų netikslumas padidėja dėl Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 įvairių kalbinių versijų didelių skirtumų ir dėl to apeliantai neteko galimybės kaip įmanoma geriau apginti savo teises.

88 Taryba pažymi, kad apeliantai nepaaiškina, kokią teisės klaidą Bendrasis Teismas padarė patvirtindamas įtraukimo motyvų formuluotės galiojimą. Bet kuriuo atveju apeliantai gavo visus jų gynybai svarbius dokumentus.

89 Be to, ji pabrėžia, kad apeliantai pirmą kartą remiasi sunkumais, kuriuos lėmė Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 įvairių kalbinių versijų skirtumai. Ji primena, kad apeliantai per procesą visuomet vartojo anglų kalbą, todėl sunku suprasti, kaip rėmimasis ginčijamų priemonių versija anglų kalba galėjo jiems sukliudyti apsiginti geriausiomis sąlygomis.

90 Komisija teigia, kad šių teisės aktų motyvai pakankami.

Teisingumo Teismo vertinimas

91 Skundžiamo sprendimo 107–109 punktuose Bendrasis Teismas, nepadaręs teisės klaidos, priminė teismo praktiką dėl teisės aktų, būtent dėl teisės aktų, nustatančių tokias ribojamąsias priemones, kaip lėšų iššaldymas, motyvavimo.

92 Skundžiamo sprendimo 113 punkte patikrinęs nuorodas į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 teisinį pagrindą, sprendimo 114 punkte Bendrasis Teismas įsitikino, kad faktiniai argumentai, kuriais remdamasi Taryba nusprendė taikyti turto iššaldymą, yra pakankamai išsamūs, kad apeliantai galėtų jų tikslumą ginčyti Taryboje, vėliau – Sąjungos teisme. Sprendimo 115 punkte jis konstatavo, kad šie argumentai nėra stereotipiniai, o jais siekiama apibūdinti apeliančių situaciją.

93 Skundžiamo sprendimo 116 punkte Bendrasis Teismas, nepadaręs teisės klaidos, nusprendė, kad Sprendime 2011/172 ir Reglamente Nr. 270/2011 pateiktos teisės ir fakto aplinkybės, kurios, anot juos priėmusios institucijos, yra šių aktų pagrindas, ir kad jų formuluotė aiškiai atskleidžia Tarybos argumentus.

94 Todėl trečiąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl ketvirtąjo pagrindo

Šalių argumentai

- 95 Ketvirtuoju pagrindu apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes skundžiamo sprendimo 158–185 punktuose nusprendė, kad jų teisės į gynybą ir į veiksmingą teisminę gynybą nepažeistos.
- 96 Jų nuomone, Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad Sprendimas 2011/172 ir Reglamentas Nr. 270/2011 pakankamai motyvuoti. Jis taip pat tariamai neatsižvelgė į tai, kad apeliantai gavo savitarpio teisinės pagalbos prašymo kopiją tik praėjus daugiau kaip keturiems mėnesiams po šio sprendimo ir reglamento priėmimo, t. y. po to, kai Bendrajame Teisme buvo pareikštas ieškinys. Teigiama, kad 2011 m. liepos 29 d. laiške pateikta neišsami informacija. Bendrasis Teismas netikrino, ar Tarybos nurodyti faktai, kuriais grindžiami apeliančių įtraukimo į šių aktų prieduose esančius sąrašus motyvai, buvo įrodyti. Antrosios–ketvirtosios apeliančių įtraukimo į šiuos sąrašus teisėtumą Bendrasis Teismas grindė kitu motyvu, nei nurodė Taryba.
- 97 Taryba teigia, kad apeliantai neįrodė, kaip jiems buvo sukliudyta visiškai pasinaudoti teise į gynybą ir teise į veiksmingą teisminę gynybą, nes jie galėjo pareikšti ieškinį dėl panaikinimo nustatytu laiku ir šiame ieškinyje jie ginčijo tą pačią informaciją, kuri jiems buvo suteikta atsakant į jų prašymus, pateiktus po Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 priėmimo.
- 98 Taryba ir Komisija primena, kad skundžiamo sprendimo 164 ir 165 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, jog Taryba perdavė apeliantams jų gynybai būtinus dokumentus. Apeliantai neginčija šių skundžiamo sprendimo punktų.
- 99 Dėl kitų argumentų Taryba teigia, kad į juos atsakyta nagrinėjant kitus skundo pagrindus.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 100 Skundžiamo sprendimo 158–185 punktuose, su kuriais susijęs ketvirtasis pagrindas, Bendrasis Teismas atsakė į apeliančių pateiktus tris atskirus argumentus.
- 101 Visų pirma, skundžiamo sprendimo 159–166 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad apeliančių argumentas, jog jiems nepranešta apie įrodymus, kuriais remiantis išaldytas jų turtas, neatitinka faktinių aplinkybių. Skundžiamo sprendimo 164 ir 165 punktai, kuriuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad Taryba perdavė apeliantams jų gynybai būtinus dokumentus, suformuluoti taip:
- „164 Iš tiesų, pirma, iš bylos medžiagos matyti, kad <...> 2011 m. birželio 7 d. laišku Taryba atsakė į 2011 m. balandžio 1 d. prašymą, pažymėjusi, kad ji ieškovams perduoda „2011 m. vasario 13 d. Egipto užsienio reikalų ministro dokumentą su Egipto generalinio prokuroro prašymu išaldyti tam tikrų buvusių ministrų ir pareigūnų turtą, pagrįstu Jungtinių Tautų konvencija prieš korupciją, kuriuo [pirmasis ieškovas] įtrauktas į atitinkamų asmenų sąrašą“. Šis 2011 m. vasario 13 d. dokumentas buvo pridėtas prie Tarybos laiško.
- 165 Antra, šio sprendimo 125 punkte nurodytu 2011 m. liepos 29 d. raštu Taryba atsakė, be kita ko, į 2011 m. gegužės 13 d. laišką. Ji ieškovų advokatų kontorai pasiūlė remtis ne tik „2011 m. birželio 7 d. ankstesniu Tarybos raštu jau perduota informacija“, bet ir „2011 m. vasario 24 d. Egipto

misijos prie [Europos] [Sąjungos] nota, kurioje yra Egipto generalinio prokuroro savitarpio teisinės pagalbos prašymas“. Ši nota ir savitarpio teisinės pagalbos prašymas, atitinkamai nurodyti šio sprendimo 126 ir 128 punktuose, pridėti prie šio Tarybos rašto.“

- 102 Kadangi apeliantai neteigė, kad buvo iškreiptos faktinės aplinkybės ar įrodymai, remiantis šio sprendimo 77 punkte nurodyta teismo praktika ketvirtasis pagrindas atmestinas kaip nepriimtinas, kiek jis susijęs su skundžiamo sprendimo 159–166 punktais.
- 103 Toliau skundžiamo sprendimo 167–170 punktuose Bendrasis Teismas atmetė apeliančių argumentą dėl Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 motyvų stokos.
- 104 Šiuo klausimu šio sprendimo 93 punkte jau nurodyta, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai pripažino šiuos aktus pakankamai motyvuotais. Vadinasi, ketvirtasis pagrindas atmestinas kaip nepagrįstas, kiek jis susijęs su skundžiamo sprendimo 167–170 punktais.
- 105 Galiausiai, skundžiamo sprendimo 171–185 punktuose Bendrasis Teismas atmetė kelis apeliančių argumentus, skirtus jų teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimui įrodyti. Nagrinėjamu pagrindu apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad savitarpio teisinės pagalbos prašymo, t. y. pagrindinio įrodymo, kuriuo grindžiami Sprendimas 2011/172 ir Reglamentas Nr. 270/2011, kopiją jie gavo 2011 m. liepos 29 d., t. y. praėjus daugiau nei keturiems mėnesiams po šių teisės aktų priėmimo. Todėl apeliantai mano, kad Taryba nepateikė jiems atsakymo „laiku“, priešingai, nei Bendrasis Teismas nurodė skundžiamo sprendimo 182 punkte.
- 106 Pakanka pažymėti, kad apeliantai nesirėmė šiuo argumentu Bendrajame Teisme, todėl vykstant apeliaciniam procesui jie negali teigti, kad šiuo klausimu Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą.
- 107 Todėl reikia atmesti ketvirtąjį pagrindą.

Dėl penktojo pagrindo

Šalių argumentai

- 108 Penktuoju pagrindu apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, jog apeliančių nuosavybės teisės ir teisės užsiimti verslu ribojimas buvo proporcingas.
- 109 Teigiama, kad Bendrasis Teismas nenagrinėjo galimybės imtis švelnesnių priemonių nei ribojamoji priemonė, kad būtų pasiekti užsibrėžti tikslai. Skundžiamo sprendimo 207 punkte jis tik pažymėjo, kad apeliantai neįrodė, jog Taryba galėjo numatyti imtis ne tokių ribojančių priemonių, kurios būtų tiek pat tinkamos, kaip Sprendime 2011/172 ir Reglamente Nr. 270/2011 numatytos priemonės. Be to, Bendrasis Teismas esą atskirai nenagrinėjo kiekvieno apelianto situacijos. Jei Bendrasis Teismas nebūtų padaręs šių klaidų, jis neišvengiamai būtų priėjęs prie išvados, kad ginčijamomis ribojamosiomis priemonėmis neproporcingai kišamasi į apeliančių nuosavybės teisę ir teisę užsiimti verslu.
- 110 Taryba primena, kad skundžiamo sprendimo 187–217 punktuose Bendrasis Teismas ilgai nagrinėjo priemonių proporcingumą. Beje, nebuvo būtina atskirai nagrinėti kiekvieno apelianto situacijos, nes ginčijamos ribojamosios priemonės nėra sankcija už preziumuojamą ar įrodytą baudžiamąją veiką, todėl jų nereikia derinti prie asmenų, kuriems jos taikomos, elgesio. Šiuo klausimu Taryba pažymi, kad nei Bendrajame Teisme, nei Teisingumo Teisme apeliantai nenurodė jokios tokį diferencijuotą vertinimą pateisinančios aplinkybės. Taigi jie nepagrįstai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė klaidą neatsižvelgęs į argumentą, nes šis jam nebuvo pateiktas.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 111 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos teismo sprendimo, kurį prašoma panaikinti, skundžiamos dalys ir teisiniai argumentai, konkrečiai pagrindžiantys šį prašymą (žr., be kita ko, Sprendimo *Prancūzija / Monsanto ir Komisija*, C-248/99 P, EU:C:2002:1, 68 punktą ir Sprendimo *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt. / Parlamentas ir Taryba*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 46 punktą).
- 112 Tačiau apeliantai nepateikė jokio teisinio argumento, įrodančio, kad skundžiamo sprendimo 205–209 punktuose, kuriuose Bendrasis Teismas patikrino ginčijamų ribojamųjų priemonių proporcingumą, padaryta teisės klaida. Apeliantai tik ginčija skundžiamo sprendimo 207 punkte Bendrojo Teismo nurodytą ir šio sprendimo 109 punkte primintą motyvą, kuriuo šis teismas konstatavo, kad jie nepateikė duomenų, patvirtinančių, jog buvo galima imtis švelnesnių priemonių, ir net nemėgina įrodyti, kad buvo pateikę šiuos duomenis Bendrajam Teismui.
- 113 Dėl kiekvieno apelianto asmeninės situacijos pakanka priminti, kad jų įtraukimo į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 prieduose esančius sąrašus pagrįstumą Bendrasis Teismas patikrino atsakydamas į ketvirtąjį ieškinio dėl panaikinimo pagrindą. Šiuo klausimu pažymėtina, kad Bendrasis Teismas rėmėsi Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 3 dalimi, pagal kurią valstybių narių kompetentingos institucijos tam tikromis sąlygomis ir kiekvienu konkrečiu atveju gali leisti nutraukti tam tikrų lėšų ar ekonominių išteklių išaldymą arba leisti jais naudotis. Reglamento Nr. 270/2011 4 straipsnyje įtvirtinta panaši nuostata. Atsižvelgiant į visiems apeliantsams taikomo lėšų išaldymo specifinį tikslą blokuoti turtą, kurį apeliantai galėjo gauti dėl valstybės lėšų pasisavinimo, nuo kurio nukentėjo Egipto valdžios institucijos, į laikiną ir grįžtamąjį priemonių pobūdį, pabrėžtą skundžiamo sprendimo 209 punkte, ir į jų nuostatas, leidžiančias kiekvienu konkrečiu atveju nutraukti tam tikrų lėšų išaldymą, Bendrasis Teismas neprivalėjo tikrinti kiekvienam apeliantsui taikomos ribojamosios priemonės proporcingumo.
- 114 Vadinasi, penktojo apeliacinio skundo pagrindo dalį reikia atmesti kaip nepriimtina, o dalį – kaip nepagrįstą.

Dėl šeštojo pagrindo

Šalių argumentai

- 115 Šeštuoju pagrindu apeliantai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, kad Taryba nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos.
- 116 Iš tiesų, skundžiamo sprendimo 235 ir 236 punktuose Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad Taryba laikėsi Sprendimo 2011/172 1 straipsnio 1 dalyje ir Reglamento Nr. 270/2011 2 straipsnio 1 dalyje nustatytų kriterijų. Be to, iš sprendimo 237 punkto matyti, jog Tarybos argumentais „[teigiama], kad Taryba turėjo patikrinti, ar jiems kyla baudžiamoji atsakomybė už Egipto valstybės lėšų pasisavinimą“.
- 117 Taryba ir Komisija teigia, kad į šiuos argumentus jau atsakyta nagrinėjant kitus apeliacinio skundo pagrindus.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 118 Reikia pažymėti, kad apeliantai nurodo savo antrajam pagrindui paremti pateiktus argumentus ir taip ginčija Bendrojo Teismo vertinimą dėl jų įrašymo į Sprendimo 2011/172 ir Reglamento Nr. 270/2011 prieduose esančius sąrašus pagrįstumo. Kadangi ši Bendrojo Teismo vertinimą Teisingumo Teismas patvirtino nagrinėdamas antrąjį apeliacinio skundo pagrindą, šeštąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 119 Kadangi visi pagrindai atmesti, reikia atmesti ir patį apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 120 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.
- 121 Pagal to paties Reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo.
- 122 Kadangi Taryba ir Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliantų, o pastarieji pralaimėjo bylą, jie turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

- 2. Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin ir Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar padengia savo ir Europos Sąjungos Tarybos ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.